

1

Dag 1
12.12 uur

Silicon Valley, Californië

Alles kan worden gehackt. Echt alles – de telefoon die je in je zak hebt zitten, de boordcomputer van de 737 waarin je van de ene bestemming naar de andere vliegt, het beveiligingssysteem van je huis, terwijl je ligt te slapen. Niets is veilig.

Iedereen die wat anders beweert, probeert iets te verkopen.

De meeste mensen geloven het niet en dat is prima. Ik snap het helemaal. Degene die ooit als eerste ‘wat niet weet, wat niet deert’ heeft gezegd, wist zelf toch wel het een en ander. Maar ondanks onze onwil om het te accepteren, kennen we diep vanbinnen echt wel de waarheid. Veiligheid is een illusie en de kastelen waarvan we tegenwoordig denken dat ze ons zullen beschermen, zijn niet meer dan wat enen en nullen, kleine stukjes code die niet substantiëler zijn dan de lucht die we inademen. Het zijn niet meer dan luchtkastelen.

Ik kan het weten: het is mijn werk om die kastelen te slopen. Sommige mensen zouden me een hacker noemen, maar ik zie mezelf als iets meer – een reality check, die je kunt inhuren. Ik hack zakelijke servers om te bewijzen dat ik dat kan; en dan betalen in paniek geraakte bedrijven me om hun problemen op te lossen. Ik open hun ogen voor de scheuren die ze over het hoofd zien.

Daar ben ik goed in. De beste, om precies te zijn.

Ik heet Nyah Parks, zeventien jaar oud. Ik vermoed dat ik niet exemplarisch ben, wat ‘exemplarisch’ dan ook mag betekenen. Ik ging op mijn twaalfde naar de middelbare school. Ik had al op mijn achtste gekund, maar mijn ouders vonden het beter om te wachten tot ik iets volwassener zou zijn, voordat ik de ivoren torens van het middelbaar onderwijs zou beklimmen. Misschien hadden ze gelijk, maar ik werd er niet echt normaler van. Op mijn achtste was ik al een aparte en dat ging er de daaropvolgende jaren niet op vooruit.

Terwijl andere tienermeisjes zich druk maakten om jongens en dingen zoals haar en make-up en het aantal Facebookvrienden, leerde ik computertalen, zoals PHP, C, C#, AJAX, Java, JavaScript, Perl en Python, om er maar een paar te noemen. Ik begon me te realiseren dat programmeren mijn moedertaal was. En ik ben er goed in. Op mijn dertiende schreef ik mijn eerste stochastische aandelenhandelalgoritme en verkocht dat aan een hedge fund op Wall Street, voor genoeg pegels om de universiteit van te kunnen betalen. Stanford, mocht je het willen weten.

Ik hoorde er op de middelbare school nooit echt bij en

op de universiteit werd het er niet bepaald beter op. Ik zorgde ervoor dat ik zo snel mogelijk doorstroomde en studeerde op mijn vijftiende af, met een dubbele major, in computerwetenschappen en wiskunde. Maar er zat niemand op me te wachten. Een van de headhunters vertelde me dat ik eerst maar eens moest zorgen dat ik betere sociale vaardigheden kreeg. Ik vertelde hem wat hij met zijn mening kon doen, wat die mening waarschijnlijk alleen maar bevestigde. Zoals ik al zei, abnormaal.

Toen ik klein was, stelde mijn psychiater de diagnose aritmomanie, een obsessieve neiging om te tellen, wat ik dan ook continu doe: het aantal Cheerio's dat in mijn kom met melk drijft, het percentage autorijders dat achter het stuur zit te bellen, de statistische waarschijnlijkheid om door hen te worden overreden wanneer ze van baan wisselen, hoe vaak de letter 'q' voorkomt in elk tijdschrift of boek dat ik heb gelezen. Ik weet niet waarom nou specifiek de 'q', maar zo is het nou eenmaal. Dat is gewoon mijn ding.

Maar dat heeft me dus allemaal geen vrienden opgeleverd. Ondanks alles wat iedereen dan ook mag zeggen – anders zijn is een vloek. Mensen houden niet van *anders*. Niet echt. Ze willen mensen om zich heen die zijn zoals zijzelf: veilig, voorspelbaar... saai.

Mensen houden niet van verrassingen. In elk geval niet van grote. Niet van het soort dat littekens achterlaat.

Lettie, de moeder van mijn vader, zegt dat de gebeurtenissen die littekens achterlaten om een bepaalde reden voorvallen en dat ze een van de mooiste dingen in het leven zijn, zoals diamanten en zonsondergangen.

Ik zei tegen haar dat dat compleet onzin was en dat ze alleen maar probeerde om iets zinnigs te maken van de chaos om ons heen. Ze glimlachte enkel en zei niets.

Als dit universum ergens op sloeg, zou Harlan Schmitt zevenhonderdzestien dagen geleden op drieëntwintigjarige leeftijd nooit op de kruising van 64th en Pine Street door rood zijn gereden. Dan zou hij nooit met honderdtweëndertig kilometer per uur, volgens de inschattingen van de politie, een MPV – *onze* MPV – midscheeps hebben geraamd. Dan zou hij nooit mijn vader en mijn kleine broertje hebben vermoord. En dan zou mijn moeder niet zijn beland in de nachtmerrie waarin ze zich nog steeds bevindt, een leven als kasplantje, vanwege haar hersenbeschadiging.

Als dit universum ergens op sloeg, en als er een God bestond Die wist waar Hij mee bezig was, zou dit allemaal niet zijn gebeurd. Dan zou ik je nu een ander verhaal vertellen. Niet *dit* verhaal, niet eentje waarin mijn leven voor de tweede keer aan gruzelementen werd geslagen, twee weken voor mijn achttiende verjaardag.

De eerste keer was toen een of andere sukkel in zijn roestige, tien jaar oude Corolla stapte, na te veel biertjes in O'Shanahan's Pub te hebben genuttigd, waar hij, zo bleek achteraf, een opslag van vijftig cent zat te vieren, die zijn uurloon naar een duizelingwekkend bedrag van tien dollar en vierenzeventig cent had opgestuwd.

De tweede keer was toen ik op een heldere dinsdagmiddag de parkeerplaats van BlakBox Technologies op reed. Het was juli en het asfalt leek bijna op te krullen van de hitte, dus zocht ik een beschaduwde plek in de buurt van de

voordeur op en bleef in de oude, blauwe Honda Civic van mijn moeder naar het glimmende gebouw zitten kijken.

Daar zijn was onlogisch en gevaarlijk, vooral als het fout liep, maar ik had geen keus. Ik wilde daar eigenlijk helemaal niet zijn. Niet echt, in elk geval. Ik was daar om iets te halen waar mijn moeder om zat te springen – tweehonderdvijftigduizend dollar. Dat was de prijs van haar redding, als ik een manier kon vinden om dat op te hoesten.

Ze had een ernstige hersenbeschadiging overgehouden aan het ongeval. De eerste dagen zagen de artsen enkele hoopvolle verbeteringen in haar toestand en dachten ze dat ze er weer helemaal bovenop zou komen. Ze kon zich haar eigen naam weer herinneren en zelfs een paar details van het ongeval. Bemoedigd door haar herstel brachten ze haar over van een ziekenhuis naar een revalidatiecentrum.

Twee maanden geleden begon alles wat ma maakte tot wie ze was – haar lach, de herinneringen die we deelden – voor mijn ogen uiteen te vallen. Haar hersens begonnen af te sterven. *Zij* begon te sterven. De artsen hadden gezegd dat ze nog drie maanden te leven had, als alles meezat.

Drie maanden. Dat was haar houdbaarheidsdatum.

Mijn hele leven concentreerde zich nu op haar herstel. De artsen zeiden dat ze niets meer konden uitrichten, maar dat kon ik niet accepteren. Ik *zou* een uitweg vinden. Elke minuut dat ik wakker was, elk baantje dat ik nam, elke dollar die ik verdiende, stond in dienst van de zoektocht naar het vinden van een geneeswijze. En ondertussen zat zij gevangen in de neerwaartse spiraal van haar niet aflatende nachtmerrie.

Mijn vastberadenheid leverde iets op toen ik op een post op een vaag neurologieforum op het internet stuitte, zo'n ouderwets *message board* dat nog steeds door wetenschappers wordt gebruikt. Het ging over een uit privéfondsen gesponsord, experimenteel – en blijkbaar succesvol – programma om soldaten te helpen genezen van hersenbeschadigingen. PREMIND, zoals ze het noemden, opereerde vanuit het Helen Wills Neuroscience Institute van het UC Berkeley, nog geen half uur rijden bij mij vandaan.

Die avond had ik de directrice van het programma weten te achterhalen en ik stond de volgende morgen al bij haar op de stoep. Het kostte me dagen smeken en bijna obsessief achtervolgen, maar ik wist haar ervan te overtuigen mijn moeder met het programma mee te laten draaien, zolang ik maar aan die tweehonderdvijftigduizend dollar wist te komen om de kosten van de medische procedures te dekken. En ik moest het bedrag hebben voldaan voor de klinische onderzoeken begonnen.

Ik had \$101.243,12 bij elkaar weten te schrapen met de consultantopdrachten die ik het afgelopen jaar had gedaan. Als ik mijn moeder dan zelf niet kon redden, zou ik mijn vaardigheden aanwenden om de mensen in te huren die dat *wel* konden. Het probleem was dat ik een grote opdracht nodig had, een die groter was dan ik ooit had gedaan. Ik had nog nooit een ton met één enkele klus verdiend. Als ik daarin wilde slagen, zou ik het groots moeten aanpakken, en daar kwam BlakBox om de hoek kijken.

Ik pakte mijn smartphone en tikte een nummer in. Hij ging één keer over en Pixel nam op.

‘Wacht even. Bijna klaar,’ zei hij. Zijn stem klonk gespannen. Jason Piksky was de beste vriend van mijn broertje geweest. Op zijn veertiende was hij al een betere hacker dan de meeste mensen die drie keer zo oud waren als hij en hij was de enige die ik genoeg vertrouwde om me bij deze klus te helpen. Het was te belangrijk, te ingewikkeld om in mijn eentje te doen. Ik zag hem in gedachten op zijn fiets zitten, met een Mac Powerbook Pro op zijn stuur.

‘Bevind je je op de juiste plek?’ vroeg ik hem. ‘Het wifisignaal is het sterkst aan –’

‘Aan de westkant van de parkeerplaats, achter de struiken. Ik weet het. Daar hebben we het al honderdduizend keer over gehad.’

‘Dit moet perfect gaan. Geen fouten.’

Ik kon zo’n beetje elke computer vanaf mijn bank in de woonkamer hacken, terwijl ik in mijn pyjama naar herhalingen van *Doctor Who* zat te kijken. Maar soms draait het er helemaal om *hoe* je iemands aandacht weet te trekken. De grootste klus van mijn leven scoren, vroeg om een extreme aanpak. Sommige mensen kijken je pas aan als je hen bij de keel grijpt. Makkelijker gezegd dan gedaan als je op Goliath af gaat en dat was precies wat ik aan het doen was.

Een lange stilte aan de andere kant van de lijn. ‘Weet je dit wel zeker?’ vroeg Pixel.

‘Nee,’ zei ik, terwijl ik door de stoffige voorruit staarde.

‘Dit gaat hem helemaal worden.’

Ik haalde diep adem en liet de lucht langzaam ontsnappen. ‘Goed.’

Ik stapte uit, ging op weg naar de voordeur en veegde een bezwete hand aan mijn broek af.

‘Ik ga naar binnen,’ zei ik door de telefoon. ‘Let op mijn opdrachten. Precies zoals we hebben geoefend.’

‘Gesnopen.’

Ik verbrak de verbinding en stopte de telefoon in mijn zak. Wat de gevolgen ook mochten zijn, dit zou compleet *epic* worden.

Ik beklom de marmeren trap naar de voordeur. Net als zo veel kantoren in Silicon Valley, was ook die van BlakBox onopvallend: een gebouw van staal en glas ter grootte van een voetbalveld, met ramen die de kleur van vulkanisch kristal hadden. Geen bord of logo met de naam van het bedrijf; niets wat wees op wat er achter deze zwarte muren gaande was. Het stond ergens achteraf in een hoek van een industrieterrein, omgeven door distributiecentra. Het had gewoon het zoveelste magazijn kunnen zijn vanwaaruit sportschoenen, yogamatten en babyvoer naar de internetklanten werden getransporteerd.

Ik wist wel beter.

BlakBox handelde in informatie. Ze hadden datacenters over heel de wereld – enorme server farms waaraan bedrijven de back-up van hun gegevens toevertrouwden. Sommige van de grootste .coms op deze planeet maakten gebruik van hun diensten. Als het netwerk van BlakBox een wereldomvattend wiel was, was dit gebouw de naaf ervan. Van hieruit werd alles gecontroleerd.

De dubbele deur ging sissend open en er waaide een vlaag koude lucht door mijn haar toen ik naar binnen ging.

Het was in de receptieruimte met mahoniehouten vloer zo stil als een mortuarium op het moment dat ik naar de balie liep – een enorme, gebogen geval tussen de ingang en de alkoof erachter. Buiten de noodtrap vormde een rij van vier liften de enige toegang tot de vier verdiepingen boven me en de acht onder me. Boven mijn hoofd bevonden zich de kantoren en ver onder mijn voeten de serverruimtes en het controlecentrum.

Achter de receptiebalie zaten twee bewakers. Een man, kaal en zo groot als een NFL-speler, stond met een tablet in de hand op toen ik dichterbij kwam. De ander keek met een bijna woeste blik naar een grote monitor.

‘Goedemiddag,’ zei NFL. Op een zwart naamplaatje op zijn revers stond: *M. Small*. Zijn voornaam luidde Marion. Hij was vierendertig. Gescheiden en één kind. Het is onge-
lofelijk wat je zonder veel moeite allemaal op het internet kunt vinden.

‘Hallo. Ik heb een lunchafspraak met iemand,’ zei ik. ‘Hij zei dat ik in de receptieruimte op hem moest wachten.’

De ogen van de man bleven op me rusten. Ze stonden diep in hun kassen en waren grijs, zoals de oceaan na een storm. ‘Uw naam, mevrouw?’ vroeg hij.

‘Williams. Heather Williams.’

Hij veegde met zijn vinger over de tablet, stopte en knikte toen. ‘Aha, u bent hier voor –’

‘Brant Thompson,’ zei ik met schorre stem. ‘Jazeker, me-
neer.’

‘Gaat het?’

Ik haalde mijn schouders op en hoestte in mijn hand.

‘Sorry. Ik ben gewoon een beetje zenuwachtig. Ik heb een sollicitatiegesprek voor een stage bij hem. Weet u, hij en mijn vader zijn zo’n beetje vrienden en het is min of meer een gunst. Ik probeer echt mijn best te doen om dit niet te verknoeien.’

Hij grinnikte en greep naar een telefoon. ‘Ik zal meneer Thompson even laten weten dat u er bent.’

‘Nee!’

Hij keek op en een van zijn wenkbrauwen ging omhoog.

‘Dat is niet nodig,’ zei ik. ‘Echt niet. Hij zei dat ik hem niet moest storen wanneer ik hier aankwam, omdat hij in een vergadering zou zitten. Ik moet hier beneden gewoon op hem wachten.’ Ik verplaatste mijn gewicht van de ene voet naar de andere.

De man bleef even stilzwijgend naar me staan kijken.

‘Is het goed als ik daar blijf wachten?’ Ik wees naar een zithoek – een witleren bank met twee bijpassende stoelen, die om een metalen salontafel met glasplaat stonden.

‘Dat is goed,’ zei hij, waarna hij de telefoon neerlegde.

Ik keek om me heen. Licht van buiten bescheen de glazen sculptuur die aan draden aan het plafond hing. Het was een schitterend abstract dat op de schakels in een keten moest lijken. ‘Wauw, dit is *echt* een leuke plek. Serieus. Veel leuker dan Bayside.’

Het harde gezicht van NFL verzachtte. ‘Zit je op de middelbare school van Bayside?’

‘Ja. Laatst jaar.’

‘Is meneer Palmer nog steeds directeur?’

‘Samen met zijn goedkope toupet.’

Hij lachte zacht en schudde zijn hoofd. ‘Als een fret die daar hoog en droog is blijven zitten.’

‘Inderdaad!’

‘Het is eeuwen geleden dat ik daar zat.’

Dertien jaar, om precies te zijn, Marion.

‘Nee, echt?’ reageerde ik. ‘Wauw. Kleine wereld. Dan moet u football hebben gespeeld.’

Hij wuifde mijn opmerking weg. ‘Mij te gewelddadig. Captain van de vaandelzwaaiers. Twee keer staatskampioen.’ Hij grijnsde nu. ‘Veel geluk met je sollicitatiegesprek. Ik hoop dat je indruk weet te maken.’

Ik glimlachte terug. ‘Dat is wel de bedoeling.’ Ik liep naar de zithoek en liet me in een grote, leren stoel zakken. Hier-vandaan had ik onbelemmerd uitzicht op de receptieruimte, van de ingang tot en met de liften.

Dit is krankzinnig, Nyah. Zonder enige twijfel.

Ik veegde mijn handen af aan mijn spijkerbroek en liet mijn blik door de ruimte glijden, terwijl ik mijn zenuwen onder controle probeerde te krijgen.

Een stapeltje van acht tijdschriften op het tafeltje. Twee vazen. Dertien bloemen in de ene en twaalf in de andere.

Ik verplaatste mijn aandacht naar beneden en tikte twee keer met mijn voet op de vloer – een ritueel dat mijn psycholoog me had geleerd om me terug te brengen naar het heden.

Adem in... Adem uit...

Ik haalde mijn iPhone uit mijn zak, bracht hem met een beweging van mijn duim tot leven en veegde met een vinger over het scherm om een digitaal dashboard tevoorschijn

te toveren. Drie dagen op de parkeerplaats, net binnen bereik van het wifesignaal van het gebouw, waren genoeg geweest om in te breken in het netwerk. Dat was de enige kink in de kabel van de beveiliging van BlakBox. Ik hoopte dat het genoeg zou zijn.

Ik haalde diep adem en na een laatste blik op de beveiligingsbeambten tikte ik mijn WhatsApp aan.

Het wordt tijd om Goliath eens flink met een vinger in zijn oog te steken.

2

Dag 1
12.27 uur

Mijn duimen vlogen over de virtuele toetsen en typten:
Klaar?

De reactie kwam zes seconden later bij Pixels MacBook vandaan: *Rock-'n-roll*. Het plan was eenvoudig: het enige wat hij hoefde te doen, was op mijn bevel de programma's opstarten. Normaal gesproken hackte ik in mijn eentje en nooit vanuit het gebouw dat ik onder vuur nam. Maar om deze voor elkaar te krijgen, moest ik binnen zijn en een helper hebben.

Ik haalde adem en tikte de eerste opdracht in.

Inferno.

Na een vertraging van 876 milliseconden – de tijd die het hem kostte om op de *mousepad* te tikken – werd de receptieruimte verscheurd door een krijsend brandalarm. Aan beide zijden van de receptie en bij de uitgangen begonnen witte lichten te flitsen.

De tweede beveiligingsman greep geschrokken met twee handen zijn beeldscherm vast en boog zich ernaartoe.

'Welke verdieping?' vroeg NFL.

‘Even kijken.’ De man schudde zijn hoofd. ‘Geen idee.’

‘Kom op, Jack!’

Ondertussen moest hun apparatuur oplichten als een psychedelische kerstboom.

‘Alles slaat op holl!’ riep Jack uit. ‘L-4! Benedenetage 4! Nee, wacht. Het systeem zegt nu dat het op L-3 is.’

Het was onmogelijk gebleken om het beveiligingssysteem van het bedrijf te hacken, maar ik had een scheurtje gevonden, waardoor ik het alarmsysteem van het gebouw binnen kon glippen.

‘Nou, wat is het? Drie of vier?’ De stem van NFL vertoonde ondertussen veel gelijkenis met die van een zeurend klein meisje.

‘Ik weet het niet! Dat hele ding slaat op tilt. Nu staat hier dat het alarm bij *alle* verdiepingen vandaan komt.’ En toen werd hij lijkbleek en vloog overeind, waardoor zijn stoel een eind naar achter schoof. ‘Sprinklers! In de directeursvleugel gaat het sprinklersysteem aan.’

‘Wat? Naar boven dan!’ beval NFL, waarna hij een walkietalkie van zijn bureau griste. ‘Begin met evacueren. Vlug!’

Beide mannen worstelden zich langs de receptiebalie en sprintten verschillende kanten op – eentje naar het trappenhuis aan de oostkant en de ander naar dat aan de westkant.

Toen NFL langs me rende, gebaarde hij wild naar me en schreeuwde: ‘Je moet weg hier! Naar buiten!’ Hij knalde aan de andere kant van de receptieruimte een deur open en verdween het trappenhuis in, terwijl hij de walkietalkie ophief naar zijn mond.

‘Nou, omdat je het zo vriendelijk vraagt,’ zei ik, en ik liep

nerveus naar een van de liften toe. ‘Maar ik moet eerst nog even ergens anders langs.’

Mijn hart bonkte tegen mijn ribben en mijn hele lichaam gonsde van de adrenaline. Tegen de tijd dat ik de receptie was overgestoken, gleden alle vier de liftdeuren open. De liften waren teruggekeerd naar de begane grond en gingen daar voor de veiligheid op non-actief – een automatisch protocol dat werd getriggerd door het brandalarm.

Ik stapte een van de liften in. Dit was het *point of no return*. De bedieningsknoppen gingen aan en uit. Ik drukte op L4 en werd beloond met een irritante zoemtoon. Nadat ik Walter Bell had nagetrokken, de stichter en directeur van BlakBox, zou het me niet eens hebben verbaasd als ik een stroomstoot van die knop had gekregen. Hij stond bekend als een wrede dictator die van al zijn werknemers niets minder dan perfectie verwachtte. Als je goed presteerde, kon je belachelijk hoge bonussen verwachten; als je faalde, werd je voor gek gezet en er vaak uit geschopt.

Mijn hand waarin de telefoon lag, trilde. Een app: *Naar beneden*.

Ik keek naar de knoppen. ‘Kom op, Pixel. Kom op...’

Na vijf seconden gingen de lampjes in de knoppen uit, waarna alleen L4 weer aan ging en de deuren dicht gleden.

L4: het controlecentrum van het bedrijf. Het pulserende, kloppende hart van de bedrijfsstructuur van BlakBox.

Het gebouw was een van de drie informele ‘metahubs’ die over de aardbol verspreid lagen, want een monster ter grootte van BlakBox had drie harten nodig en die moesten zich op drie verschillende locaties bevinden, voor het geval er

met één ervan iets misging. Hiervandaan hielden technici tweeënveertig datacenters in de gaten, waarin in totaal 80.411 servers stonden, en die non-stop de temperatuur, het energieverbruik, de gegevensopslag en nog veel meer in de gaten hielden, om ervoor te zorgen dat het systeem optimaal bleef draaien en om tijdig problemen te zien aankomen.

Maar blijkbaar hadden ze niet zien aankomen dat een tienermeisje hun systeem vanuit hun eigen gebouw zou hacken.

De lift zoemde bij het afdalen, met een snelheid van honderdvijftig meter per minuut, volgens de technische gegevens van de producent. Het zou me een krappe negen seconden kosten om de ondergrondse vierde verdieping te bereiken. En nog eens twintig seconden flink doorlopen zou me bij het datacenter brengen en nog tweeënzestig seconden om mijn taak te volbrengen. Hopelijk.

Het was een riskant, maar eenvoudig plan: naar de serverruimte gaan, een paar pakketjes met gegevens naar Pixels computer op de parkeerplaats sturen en dan mezelf aangeven. Als deze zet verliep zoals alle andere die ik in het verleden had gedaan, zou BlakBox genoeg onder de indruk zijn van mijn capaciteiten om me ter plekke als beveiligingsconsultant in te huren.

En dan zou ik het geld verdienen dat ik nodig had voor mam.

Ik keek naar mijn spiegelbeeld in de glimmend roestvrijstalen liftdeuren. Het meisje dat terugkeek, zag er doodsbang uit. Dit was krankzinnig... en ook hartstikke illegaal. BlakBox kon maar beter *erg* onder de indruk zijn.

De deuren gleden open en ik liep een steriele gang in. Aan de muren flitste alarmverlichting, waardoor de hele gang leek te vibreren. Er haastten zich enkele mensen langs me heen, op zoek naar de trap, zonder me ook maar een blik waardig te keuren. Ik zocht mijn weg tegen de stroom in, heel de gang uit, naar een zwarte, stalen deur die mijn bestemming markeerde.

Toen ik dichterbij kwam, vloog mijn blik naar het toetsenbordje naast de deur. Een groen lampje: open. Pixel liep voor op schema en had de deur alvast voor me van slot gedaan.

Ik greep naar de deurknop, maar die zwaaide al open en ik werd bijna ondersteboven gelopen door een man.

‘Wie ben jij?’ vroeg hij terwijl zijn wenkbrauwen zich samentrokken.

‘IT-stagiaire van L-6!’ schreeuwde ik boven de herrie uit. ‘Binkman heeft tegen me gezegd dat ik de hele verdieping moest controleren, om er zeker van te zijn dat iedereen weg is.’

Zijn gezichtsuitdrukking verzachtte tot eentje van verbijstering. ‘Is het dan geen oefening?’

‘Nee.’

‘Je hoeft hier niet te controleren.’ Hij gaf een rukje met zijn hoofd in de richting van de donkere ruimte achter hem. ‘Ik ben de laatste. De rest is al weg.’

‘Ik moet het hoe dan ook controleren. Bevel van Binkman. Als hij erachter komt dat ik niet heb gedaan wat hij had gezegd –’

‘Maar het is helemaal niet –’